

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277199344/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Nu slap Adam hende og kom hen til mig. Hun stod endnu bundet på samme Plet.

Og jeg fik al Stryken af hans Blik igennem mig, som et blottet Sværd. Og jeg skælvede som hun. Og jeg vidste vor Skæbne afgjort.

Vi fulgtes uden et Ord gennem de natlige Gader, hvor de mørke Skilte knirkede og knagede på deres Hængsler. Udenfor hans Hus standsede vi, og idet han fæstede samme stive, hvide Blik på mig, sagde han:

„Det er sandt, Clemens — du er ked af din Plads ved dette Blad,“ han gjorde en Bevægelse med Stokken, som vilde han end ikke med dens Spids røre det, han dog ikke anså mig for god til at tage Brødet fra. „Jeg har noget andet til dig.“

Jeg så op. Å, hvad talte han om — hvad andet var der, end det, jeg havde oplevet — og mistet i Aften?

„Det er en Plads, jeg så averteret i „Fædrelandet“ i Dag, men jeg glemte den igen — som Pogelærer på en Ø under Præsten deroppe, fri Station og femogtyve Rigsdaler om Året. Der er nok svært ensomt, syv Mil til nærmeste Kyst og knap tohundrede Mennesker. Men du holder jo af Ensomhed. Skibet ligger ved Christianshavn, og Skipperen véd nærmere Besked; så dér kan du forhøre dig. Men Pladsen skal tiltrædes strax.“

Da brød i samme Nu som en vild Lue op i mig det, jeg aldrig før havde anet eller kendt, Selvet i voldsomt Frembrud, Jeget, som ikke hørte, ikke så, ikke Menneskers Røst så lidt som Guds — som kun var sig selv, ene sig, og fyldte Himmel og Jord med sit Skrig.

Han vilde have mig bort! Han reguede mig for Medbejler! Hvem var jeg da?

Jeg vilde knejse, jeg vilde skribe det ud for alle Vinde: at nu var jeg til! Han frygtede mig som Medbejler — til hende!

Men Adam så hurtigt på mig, stak Avisen i min Lomme og låsede sig ind af Porten.

„Tøjet kan du beholde — til Rejsen,“ sagde han og slog Døren i.

Men hvad agtede jeg hans Spot, at jeg, hans „Medbejler“, aldrig uden i hans Klæder kunde være kommet

hende nær, hans rolige Viden om, at jeg dog drog til Øen — fordi jeg måtte?

Jeg huskede kun, at hun havde set på mig, og hvad Adam dømte om det Blik. Jeg glemte min egen Viden om det og Guds Mening med det, glemte os selv og tog os efter Verdens Dom. Jeg, der altid havde lydt og tielt og set på de andre og været for deres Jeg og kun anet mit eget i dets dybe Underlegenhed for deres, jeg overvældedes nu af mit ukendte Selv, så jeg segnede ned på Trappestenen og endnu sad der, da Vægteren med Kabus og Morgenstjerne stod foran mig og bød mig gå hjem og sove Rasen ud.

Jeg stirrede forvildet på ham, som havde virkelig mit Jeg i sit vilde Frembrud fortæret alle andre Væsner end mig selv, og rejste mig og vaklede af Sted.

Ja, i Sandhed beruset som den, der aldrig før har kendt Vin og nu har smagt den stærkeste af alle. Flakkede jeg gennem Gaderne. Og som Vin kan skabe Mennesker om for en Stund, blev jeg omskabt disse Natte-timer.

En Gud blev jeg, en Gud af Ungdom og Skønhed, en Gud af Styrke og Mod eller — Å nej, jeg blev vel kun et Menneske som de andre, ung og fuldt af Håb . . .

Allt kunde jeg vinde, alt skulde jeg beherske! Hun havde set på mig således, at Adam, Adam Colbjørnsen i mig så en Medbejler, der måtte bort! Jeg var ham lig — ja mere end ham, siden han frygtede mig! Ja, havde han ikke altid vist mig, han forslod, vi to skilte var ens?

Jeg havde troet mig lam, og nu kunde jeg bestige Bjerge!

Da stod jeg med Et påny i den fornemme, stille Gade, foran hendes Hus. Jeg anede ikke selv, jeg var nået derhen. Jeg var kommet her så helt selvfølgelig, som hørte jeg til her, som var det mit rette Sted, mit Hjem.

Ja, jeg havde et Hjem og en Fremtid!

I Drømme, i lykkeligt smilende Drømme stødte jeg Lågen op og gik ind.

Den høstlige Duft af de gamle Linde sank om mig,